

Statečné íránské ženy odmítají nosit hidžáb a staví se mulláhům na odpor. Hloupé Evropanky na Západě ani nemuknou a zrádní zkorumpovaní politici dokonce nadbíhají muslimům!

- CZ24 News | 22. února 2020

- Před rokem 1979 měly íránské ženy svobodu. Nyní ji chtějí zpět.
- Zatímco íránské feministky, které odmítají nosit hidžáb, jsou statečné, feministky na Západě, které nosí růžové čepice, je zbaběle ponechaly jejich osudu.
- Proč je barbarství Íránu na Západě tak snadno přehlíženo?
- Před třiceti lety byla Berlínská zeď stržena prostými občany, kteří chtěli získat zpět svobodu pohybu. V současné době by mohla být zeď íránského režimu zbořena těmi obyčejnými ženami, které chtějí znovu nabýt svobodu nosit to, co se jim líbí. Tyto ženy statečně odmítají šlapat po vlajkách Izraele a Spojených států amerických. A znovu si vychutnávají vítr ve svých vlasech.

Zesnulá italská novinářka Oriana Fallaci ve výjimečném rozhovoru s ájatolláhem Rúholláhem Chomejním uskutečněném v říjnu 1979 vyslovila názor, že závoj je symbolem segregace, do které stoupenkyně islámské revoluce uvrhly všechny ženy. *“Do našich zvyků vám nic není. Pokud se vám osobně islámské šaty nelíbí, nemusíte je nosit, ale počestné a slušné mladé Íránky tyto islámské šaty nosí.”* odpověděl Chomejní.

“To je od vás velmi laskavé,” odpověděla Fallaci. *“A protože jste to řekl, hned teď sundám ten hloupý, středověký hadr.”* Fallaci si sejmula závoj a opustila místnost, aniž by řekla další slovo. Íránské ženy nyní vedou protestní akce proti režimu a Orianu Fallaci napodobují.

Brzy poté, co íránský režim připustil, že 8. ledna sestřelil ukrajinské dopravní letadlo, začaly íránské ženy mimo Teherán strhávat plakáty zabitého teroristy generála Kásima Sulejmáního. Ještě před tím, než ájatolláhové zaútočili na leteckou základnu Ajn al-Asad v Iráku, kde jsou umístěny americké jednotky, kolovala na sociálních sítích fotografie Shohreh Bayat, íránské rozhodčí na mistrovství světa žen v šachu, jak dohlíží na hru bez šátku na hlavě. *“Ženy by měly mít právo zvolit si způsob, jak se chtějí oblékat. Ten by jim neměl být vnucován,”* řekla Shohreh Bayat a zpochybnila tak íránské zákony, které nařizují přísná islámská pravidla pro oblékání žen.

“Měla bych začít s pozdravy ‘Zdravím vás’ nebo ‘Sbohem’ nebo s vyjádřením soustrasti? Zdravím vás utlačovaní občané Íránu, sbohem ušlechtilí lidé Íránu, vyjadřuji mou hlubokou soustrast vám lidem, kteří stále nosíte smutek,” napsala Kimia Alizadeh, íránská bronzová medailistka v taekwondo z olympijských her 2016 v Rio de Janeiru poté, co se přestěhovala do Evropy. Také ona protestovala proti *“povinnému závoji”*.

13. ledna 2020 opustily najednou íránskou státní televizi tři íránské televizní moderátorky. *“Odpustíte mi, že jsem vám 13 let lhala,”* omlouvala se na Instagramu jedna z nich – Gelare Jabbari – poté, co státní úředníci několik dní popírali, že Íránské revoluční gardy sestřelily ukrajinské dopravní letadlo a zabily tak 176 cestujících a členů posádky.

Tyto íránské ženy, které odešly dobrovolně do exilu, se podobají disidentům za sovětskou železnou

oponou, kteří nakonec našli útočiště na Západě. Jejich role při porážce Sovětského svazu byla zásadní v tom, že otevřeli oči veřejnému mínění Západu a ukázali realitu v jejich zemi.

Když nyní tyto íránské ženy proti mulláhům otevřeně bojují, připomínají nám období před islámskou revolucí v roce 1979, kdy závoj nebyl povinný. Fotografie z té doby ukazují, že ženy tehdy žádné závoje nenosily. Oblečení žen se potom prakticky přes noc změnilo *“z minisukní na hidžáby”*.

“S politováním musím říci, že čádor byl ženám vnucen,” řekla Zahra Eshraghi, vnučka ájatolláha Chomejního. *“Je povinný ve vládních budovách i ve škole, do které chodí moje dcera. Tento oděv, který byl tradičním íránským oblečením, byl proměněn v symbol [islámské] revoluce.”*

Poslední císařovna Íránu Farah Pahlaví uvedla, že *“za našich časů byly ženy aktivní v nejrůznějších oblastech. V jednu dobu byl počet íránských žen, které studovaly na univerzitě, větší než počet studujících mužů.”* Avšak ženy *“jsou nyní zneužívány, nepožívají žádnou úctu, jsou jin odebírána práva, a přesto jsou tak neuvěřitelně statečné.”*

Na fotografii z roku 1979 můžete vidět, jak ženy vyšly do ulic, aby protestovaly proti závoji. *“Tato fotografie byla pořízena 8. března 1979, den po zavedení zákona o hidžábu nařizujícího, že ženy v Íránu musí mimo svůj dům povinně nosit šátek,”* řekla íránská fotografa Hengameh Golestan. *“Mnoho lidí v Teheránu vstoupilo do stávký a vyšlo do ulic. Byla to obrovská demonstrace žen – a mužů... Bojovali jsme za svobodu.”* Od té doby ženy nevycházejí ven nezahalené.

V té době protestovalo proti islámskému nařízení 100 000 žen. V současnosti jsou to odvážné íránské ženy, které vedou vzpouru proti íránskému režimu. Znají cenu, jakou mohou zaplatit. Mnoho žen, které se zúčastnily protivládních protestů, bylo ve vězení znásilněno a mučeno. I mulláhové si dobře uvědomují, že 40 milionů íránských žen je pod jejich dohledem a že pokud se íránské ženy hromadně vzbouří proti právu šaría, islámská revoluce se zhroutí. Tato obava může být jedním z důvodů, proč si režim zvolil Západ za fackovacího panáka své propagandy.

Když současný íránský nejvyšší *“vůdce”* ájatolláh Sajjid Alí Chameneí, přednesl projev o závoji, obvinil *“nepřátele”* Íránu z toho, že *“popletli hlavu několika dívkám a tyto dívky potom na ulici odložily své hidžáby”*. V roce 2009 byla symbolem íránských protestů Neda Agha-Soltan, mladá žena zavražděná režimem. Případ Sakineh Mohammadi Ashtiani, íránské ženy, která byla odsouzena k smrti ukamenováním údajně za *“cizoložství”*, vyvolala ve Francii manifestace, které mohly hrát roli při jejím konečném propuštění. Před dvěma lety se symbolem vzdoru v Teheránu stala další íránská žena Vida Movahedi poté, co mávala na ulici bílým šátkem.

Knihy o íránském disentu – například *“Persepolis”* a *“Jak jsme v Teheránu četli Lolitu”* – byly napsány ženami. Ženy s ájatolláhy odhodlaně bojují. Jak agentuře Reuters oznámili představitelé íránského ministerstva vnitra, mezi 1 500 lidmi zabitými íránským režimem při nedávném zásahu proti demonstrantům bylo přibližně 400 žen.

Podle íránsko-francouzské spisovatelky Chahly Chafiq:

“Díky jejich činům jsme si uvědomily ďábelský řád, který zavedla Islámská republika. Tento řád zdůvodňuje diskriminaci žen a násilí vůči ženám božím příkázáním... Démonizace ženských těl jako zdroje hříchu, symbolizovaná povinností nosit závoj, s sebou přináší řadu zákazů regulujících život žen, které jsou tak vystaveny neustálému ponižování a utrpení.”

Právníčka Nasrin Sotoudeh, která u soudu hájila ženy protestující proti nošení závoje, byla v březnu 2019 sama odsouzena na 38,5 let vězení, z nichž si musí odpykat minimálně 12 let. Aktivistky Yasaman Aryani, její matka Monireh Arabshahi a Mojgan Keshavarz byly uvězněny za zveřejnění videa, ve kterém jsou nafilmovány, jak bez šátků na hlavě rozdávají květiny kolemjdoucím. Tři ženy,

kteře byly obviněny z *“neúcty k povinnému hidžábu”*, byly odsouzeny celkem na 55 let. Za sejmutí svého závoje byla na ke dvěma rokům vězení odsouzena také 43letá žena z Teheránu Shaparak Shajarizadeh. Azam Jangravi, která mávala svým šátkem nad svou hlavou na rušné ulici v Teheránu, sdělila, že to udělala pro svou osmiletou dceru. *“Řekla jsem si, že nechci, aby Viana vyrůstala v naší zemi za stejných podmínek, za jakých jsem tady vyrůstala já,”* prohlásila.

Zdá se, že iráňští mulláhové jsou ochotni udělat vše, co je v jejich silách, aby toto ženské hnutí zničili. Odsoudili ženy, které sdílely videozáznamy o sejmutí svých závojů, k deseti letům vězení a založili 2 000 nových jednotek *“mravnostní policie”*, aby toto hnutí žen zničili. Íráňský režim také produkuje propagandistická videa o hidžábu. Jedna dívka, která se pokusila vstoupit na fotbalový stadion v Teheránu, přestrojená za muže, se po svém soudním procesu upálila. *Na Středním východě dochází k sebevraždám žen a dívek nejčastěji v Íránu.* Na ženy, které tento režim tak tvrdě utlačuje, připadá sedmdesát procent spáchaných sebevražd.

Závoj však není jejich jediným problémem. Kromě nenošení závoje na veřejnosti je pro ženy v Íránu riskantní i tanec, zpěv, hudba a podání ruky muži. Před rokem 1979 měly iráňské ženy svobodu. Nyní ji chtějí zpět.

“Oheň feminismu v Íránu hoří,” uvedl server *Foreign Policy*. Zatímco iráňské feministky, které odmítají nosit hidžáb, jsou statečné, feministky na Západě, které nosí růžové čepice, je zbaběle ponechaly jejich osudu. Zatímco Federica Mogherini, bývalá šéfka diplomacie Evropské unie, byla při oficiální návštěvě Íránu oblečená v čádoru a pořizovala si selfie s iráňskými zákonodárci, o těchto mimořádných ženách se nezmínila ani slovem.

Masih Alinejad [iráňská žurnalistka žijící v exilu – pozn. překladatele], která pomáhala iráňským ženám vést kampaň proti nucenému nošení šátků, vzkázala západním političkám, které si během návštěvy Íránu vzaly závoj, toto: *“Ráda bych vám zcela jasně řekla, že označit tento diskriminační zákon za součást naší kultury – to je urážka národa.”* Íráňský režim okamžitě zatkl členy její rodiny.

Nově zavedené trestní právo v Bruneji – smrt ukamenováním za sex mezi muži nebo za cizoložství – bylo doprovázeno mezinárodními protesty. Írán však dělá totéž: zabíjí homosexuály a větší ženy za *“cizoložství”*. Proč je barbarství Íránu na Západě tak snadno přehlíženo?

Íráňská revoluce v roce 1979 vytvořila první moderní stát založený na islámských principech Ájatolláhové svým prvním novodobým pokusem o založení muslimské teokracie dokázali, že vládnutí založené na právu šaría je možné. Ústředním bodem jejich systému je podřízení žen.

Před třiceti lety byla Berlínská zeď stržena prostými občany, kteří chtěli získat zpět svobodu pohybu. V současné době by mohla být zeď iráňského režimu zbořena těmi obyčejnými ženami, které chtějí znovu nabýt svobodu nosit to, co se jim líbí. Tyto ženy statečně odmítají šlapat po vlajkách Izraele a Spojených států amerických. A znovu si vychutnávají vítr ve svých vlasech.

Giulio Meotti, kulturní redaktor deníku Il Foglio, je italský novinář a spisovatel.